

MATTHEUS XIV: 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33.

49

TERSTOND dwong Jezus zyne Discipelen in het schip te gaan , en voor hem af te vaaren na d'andere zyde , terwyle hy de scharen van hem zoude laten. En als hy nu de scharen van hem gelaaten hadde , klom hy op den berg alleen , om te bidden. En als het nu avond was geworden , zo was hy daar alleen. En het schip was nu midden in de Zee , zynde in nood van de baaren : want de wind was [haar] tegen. Maar ter vierder waake des nachts , quam Jezus af tot haar , wandelende op de zee. En de Discipelen ziende hem op de zee wandelen , wierden ontroerd , zeggende , Het is een spookfel , en zy schreeuwden van vreeze. Maar terstond sprak haar Jezus aan , zeggende , Zyt goeds moeds , ik ben het , en vrees niet. En Petrus antwoordde hem , en zeide , Heere , indien gy het zyt , zo gebied my tot u te komen op het water. En hy zeide , Komt : en Petrus klom neder van het schip , en wandelde op het water , om tot Jezus te komen. Maar ziende den sterken wind , werd hy bevreest , en als hy begon neder te zinken , riep hy , zeggende , Heere behoud my. En Jezus terstond de hand uisteevende greep hem aan , en zeide tot hem , Gy klein-geloovige , waarom hebt gy gewankeld ? En als zy in het schip geklommen waaren , stilde de wind. Die nu in het schip [waaren ,] quamen en aanbaden hem , zeggende , Waarlyk gy zyt Gods Zoone.